

Саша Радојчић

CYBER ZEN

МЕСТО ЧУДА

1.

јер не стојим у месту
јер не држим волан у рукама
јер не ћаскам са другим путницима
јер не читам књигу
ни дневне новине
јер нисам погледао у лице Медузе
ни у грм ватрени
видео сам место чуда

2.

у барици крај пута
огледају се небо
и небеска створења
облаци птице анђели
и један мали клемпав неочешљан бог
за просте ствари задужен

3.

прошао сам место чуда
не осврћем се
не осврћем се
не осврћем се

јер шта бих и видео
житна поља далековод отпатке
велики билборд
са рекламом за брзи кредит
и на њој уместо дужника
умивеног и насмејаног
лице малог бога
како намигује
можда мени

МОЈА ЖЕНА ПИШЕ ПИСМО

Моја жена пише писмо
и повремено убада прстом тастатуру
као да жели да прође на другу страну.

Млађи син телефонира, то ће трајати,
старији, озбиљан и поуздан,
некуд се спрема.

Дивно, помислим: породична идила,
никоме нисам потребан,
време за песму.

Потом, дуго,
уз начетог Платона,
недовршене редове,

лењог мачка који ме мерка кроз капке,
под зеленом граном, гледам
како пилоти, налик анђелима,

цртају линије судбине,
линије љубави,
линије живота.

НАУК О ЕЛЕМЕНТИМА

тај цвет на води
та стабљика трске
тај облак што се полако скупља

а ујутро га више неће бити
тај жабац који се неразумно радује
ризикуюћи да прсне

тај шум ветра у крошњама
то крцкање гранчица у рогозу
што одаје нешто велико
вепра или срну
а можда и мало
миша или изгубљено паче

та свежина траве
та топлина на кожи
све то што напада
утрнула градска чула
или-или дигиталног ума
сав тај живот

не знам шта је

а шта је песма

знам
али

не могу ти рећи

ОНО ЧЕГА НЕМА

А оно чега нема, има ли га?
Пријатељ, преминуо
пре много година:
има ли га у песмама
које покаткад читам,
у кући крај које
расејан прођем?

Градови у којима нисам био,
путељци на које нисам крочио –
постоје, кажу репортаже,
детаљне путне карте.

Вина која нисам пробао,
дланови људи које нисам срео:
стисак и укус за неког другог.

Кћи коју нисам имао –
трчи ли неком ливадам,
брза и витка, или
стазом између солитера?
Осмех који нисам упознао,
плач који нисам чуо,
душа коју нисам додирнуо –

да ли ме чекају, на крају,
када све прође,
када прође
оно чега има?